

Cuprins

Capitolul întâi	7
Capitolul al doilea	17
Capitolul al treilea	36
Capitolul al patrulea	63
Capitolul al cincilea	109
Capitolul al șaselea	115
Capitolul al șaptelea	204
Capitolul al optulea	241
Capitolul al nouălea	263
Capitolul al zecelea	282
Capitolul al unsprezecelea	320
<i>Postfață</i>	349

Citeam și citesc mult, dar nu literatură variată. Îmi place să recitesc cărțile favorite. Printre autorii pe care-i iubeam atunci se numărau Truman Capote, John Updike, Scott Fitzgerald, Raymond Chandler, dar n-am mai văzut pe nimeni la facultate sau la cămin citind asemenea cărți. Alora le plăceau Kazumi Takahashi, Kenzaburo Oe, Yukio Mishima sau scriitori francezi contemporani. Acesta a fost un alt motiv pentru care nu aveam cu cine sta de vorbă și îmi plăcea să mă închid în lumea mea, cu cărțile mele. Le reciteam și uneori închideam ochii și inspiram adânc parfumul pe care-l emanau. Le adulmecam, le mângâiam și mă simțeam fericit.

La vârsta de optsprezece ani, cartea mea favorită era *Centaurul* lui John Updike, dar după ce am citit-o de câteva ori, a început să-și piardă din strălucire și locul i-a fost luat de romanul *Marele Gatsby* al lui Fitzgerald. *Marele Gatsby* a deținut locul întâi în sufletul meu multă vreme. Când mi se făcea dor de roman, îl luam de pe raft, îl deschideam la întâmplare și citeam câteva pasaje. Devenise pur și simplu un obicei. Nu m-a dezamăgit nici măcar o dată, nu am găsit nici o pagină plictisitoare. Era splendid. Am vrut să le spun și altora cât e de superb, dar nu-l citise nimeni din jurul meu și nici nu părea că ar intenționa cineva să citească *Marele Gatsby*. Nu era cel mai înțelept lucru să te apuci să-l recomanzi cuiva pe Scott Fitzgerald în anul 1968, chiar dacă gestul nu era considerat reacționar.

Când am întâlnit, în sfârșit, pe cineva care citise *Marele Gatsby*, ne-am împrietenit pe loc. Îl chema Nagasawa și era student la Facultatea de Drept din cadrul prestigioasei Tōdai¹. Era cu doi ani mai mare decât mine și locuia în același cămin, așa că ne știam doar din vedere. Într-o zi stăteam pe un scaun de la cantină, la soare, și citeam. Cel care se așezase lângă mine m-a întrebat ce citesc.

1. Universitatea Tokyo.

— *Marele Gatsby*, am răspuns.

— Îți place? m-a întrebat.

— Este a treia oară când îl citesc din scoarță-n scoarță. Cu cât îl citesc mai mult, cu atât găsesc mai multe pasaje care mi se par interesante.

„Individul acesta zice că a citit *Marele Gatsby* de trei ori”, a spus el ca pentru sine. „Ei bine, va fi prietenul meu.”

Și așa ne-am împrietenit. Asta se întâmpla în octombrie.

Cu cât îl cunoșteai mai bine pe Nagasawa, cu atât ți se părea mai ciudat. Cunoscusem și întâlnisem o mulțime de indivizi ciudați în viața mea, dar nici unul nu era atât de straniu ca Nagasawa. Era un cititor și mai împătimit decât mine, dar își făcuse o regulă din a nu pune mâna pe cărți ale autorilor care nu muriseră cu cel puțin treizeci de ani în urmă.

— Nu mă inspiră decât asemenea autori. Nu că nu aş avea încredere în literatura contemporană, dar nu vreau să-mi pierd timpul cu cărți care nu au trecut prin botezul timpului. Viața e mult prea scurtă.

— Ce fel de cărți vă plac, domnule Nagasawa¹? l-am întrebat eu.

— Balzac, Dante, Joseph Conrad, Dickens, răspunse el prompt.

— Nu sunt chiar la modă.

— De aceea îi și citesc. Dacă am citi doar ce citesc alții, am ajunge să gândim ca toată lumea. Dar așa ceva fac doar țărani și cei din topor. Celor din lumea bună le-ar fi jenă să procedeze astfel. Știi, Watanabe, că în căminul acesta doar noi doi suntem oameni adevărați? Restul sunt gunoaie.

M-a luat prin surprindere.

— De unde știi?

— Pentru că așa e. Știu. Se vede clar că suntem însemnați pe frunte. Și, în plus, am citit amândoi *Marele Gatsby*. Mi-am făcut un calcul rapid în minte.

1. Eticheta cere ca, cel puțin la început, cel mai tânăr să se adreseze în termeni politicoși celui mai în vârstă, chiar dacă diferența de ani este foarte mică.

— Da, dar n-au trecut decât douăzeci și opt de ani de când a murit Scott Fitzgerald.

— Și ce dacă? Ce contează doi ani? Scott Fitzgerald e un scriitor minunat!

Nimeni din cămin nu știa că Nagasawa citește pe ascuns literatură clasică și oricum n-ar fi contat chiar dacă ar fi știut cineva. Toată lumea îl considera foarte deștept. A intrat la Tōdai fără nici o problemă, a obținut rezultate excelente, va da examen pentru a intra în Ministerul de Externe și va ajunge probabil diplomat. Provine dintr-o familie foarte bună. Tatăl lui este proprietarul unui mare spital din Nagoya, fratele lui a absolvit secția de Medicină din cadrul universității Tōdai și într-o bună zi o să preia el activitățile spitalului. Este o familie perfectă. Nagasawa avea întotdeauna mulți bani în buzunar și se comporta excelent. Toată lumea îl trata cu respect și nici măcar șeful căminului nu se încumeta să-i reproșeze ceva. Dacă Nagasawa ruga pe cineva să facă ceva, persoana respectivă făcea tot ce i se cerea.

Se pare că Nagasawa avea darul innăscut de a atrage lumea, de a-i face pe cei din jur să-l asculte. Știa să discute cu oamenii, să cântărească dintr-o privire situația, să dea instrucțiuni precise și prețioase pe care ceilalți le luau imediat în considerație. Aura de deasupra capului, asemenea unui nimb de inger, stătea parcă mărturie a existenței lui cu totul speciale. Impunea oricui o teamă respectuoasă. De aceea au fost cu toții șocați când Nagasawa m-a ales pe mine ca prieten, eu care eram un individ absolut obișnuit. Acesta a și fost motivul pentru care unii, pe care abia îi cunoșteam, mă tratau și pe mine cu un respect deosebit. Se pare însă că nimeni nu înțelegea de ce beneficiasem tocmai eu de o asemenea alegere, dar explicația era foarte simplă: nu-l adulam, așa cum făceau alții. Mă interesa mult firea lui ciudată și complexă, dar niciodată nu m-am arătat interesat de rezultatele pe care le obținea, de aura lui, de viața lui și probabil că aceasta era o mare noutate pentru el.

În comportament, sărea de la o extremă la alta. Uneori, chiar și față de mine, era extrem de drăguț, iar alteori, cumplit de malițios. Putea fi la fel de bine foarte manierat

sau foarte necioplit, deborda de optimism sau cădea în butoiul cu melancolie de nu-l mai recunoștea nimeni. Eu îi depistasem de la bun început toate calitățile și defectele și eram mirat că nu săreau în ochi și altora. Individul trăia în propriul lui iad, unul cu totul special.

Eu am reușit totuși să-l văd întotdeauna într-o lumină favorabilă. Cea mai mare calitate a lui era cinstea. Nu mințea niciodată și-și recunoștea cu seninătate greșelile și defectele. Nu încerca să ascundă lucrurile care l-ar fi putut pune într-o lumină nefavorabilă. În ceea ce mă privește, cu mine se purta frumos și era foarte săritor. Dacă n-ar fi fost el, nu m-aș fi simțit nici pe departe atât de bine la cămin. Cu toate acestea, nu mi-am deschis niciodată inima în fața lui și, din acest punct de vedere, relația mea cu el se afla la polul opus celei pe care o avusesem cu Kizuki. Când l-am văzut prima oară beat, chinuind o fată, mi-am propus să nu-mi deschid inima față de Nagasawa indiferent ce se întâmpla.

În cămin circulau câteva legende legate de Nagasawa. Potrivit uneia dintre ele, Nagasawa a mâncat odată trei melci, iar conform alteia, avea un penis mare și s-a culcat cu mai bine de o sută de fete.

Legenda cu melcii era adevărată. Mi-a povestit el însuși ce i s-a întâmplat.

— Am înghițit trei melci.

— De ce naiba ai făcut așa ceva? l-am întrebat eu.

— S-a întâmplat în anul în care m-am mutat la cămin.

Erau tot felul de disensiuni între boboci și studenții mai mari și au ținut din aprilie până prin septembrie. Am început să discut cu studenții mai mari ca reprezentant al bobocilor. Erau extremiști de dreapta care voiau să pună lucrurile la punct cu săbii de *kendō*¹, refuzând tratativele. M-am infuriat și le-am spus pe șleau să termine o dată cu prostiile, să-mi facă mie ce vor și să-i lase pe ceilalți în pace. I-a venit unuia ideea să mă pună să înghit melci, numai ca să le arăt că sunt în stare de orice. Am fost de acord. Ticăloșii au ieșit

1. Sport tradițional japonez, practicat cu săbii din lemn.

afară, au căutat melci și au venit cu trei bucăți uriașe. I-am înghițit și basta.

— Cum au fost?

— Cum au fost? Nu poate înțelege decât cine a trecut printr-o asemenea experiență! Maaamă, cum alunecă pe gât și cum fac poc în stomac! Sunt reeeeci... și-ți rămâne apoi un gust în gură... Numai când îmi aduc aminte și mă trec fiorii... Era cât pe-acți să-i vomit, dar am făcut eforturi disperate să mă abțin. Dacă i-aș fi vomitat, ar fi trebuit să-i înghit iar și nu suportam ideea. Simțeam că o să mor, așa că i-am ținut bine în mine, pe toți trei.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

— M-am dus în camera mea și am băut apă sărată... câtă am suportat. Ce altceva puteam face?

— Da, așa-i, am aprobat eu.

— De-atunci nu s-a mai luat nimeni de mine. Nici măcar cei din anii mai mari. Nu mai e nimeni în cămin care să fi putut înghiți trei melci!

— Te cred și eu că nu e!

Cât despre mărimea penisului, nu mi-a fost greu să aflu. Am fost amândoi la baia comună și am văzut cu ochii mei. Era într-adevăr mare, dar oricum mi se părea exagerată povestea cu cele o sută de fete cu care se culcase.

— Poate șaptezeci și cinci, mi-a mărturisit el. Nu mi le amintesc pe toate, dar cu siguranță au fost cel puțin șaptezeci.

I-am spus că m-am culcat doar cu o singură fată și Nagasawa mi-a promis că mă ia cu el data viitoare când merge la fete.

Nu l-am crezut, dar s-a ținut de cuvânt și zău că a fost simplu. Mult prea simplu după ce m-am amețit. Ne-am dus împreună la un bar din Shibuya sau Shinjuku (avea el barurile și restaurantele favorite), am găsit o pereche de fete (lumea era plină de astfel de perechi), am băut cu ele, am stat de vorbă, ne-am dus la un hotel și am făcut amor. Nagasawa nu spunea cine știe ce, dar avea un fel de a vorbi care fermeca fetele, iar acestea se culcau cu el după ce se îmbătau. Cred că erau mândre să se aște în prezența unui băiat frumos, amabil și deștept. Mi se pare teribil de ciudat,

dar când eram cu el, parcă reușeam și eu să le fascinez. Nagasawa mă îndemna să le vorbesc și fetele îmi răspundeau cu aceleași zâmbete admirative pe care i le adresau și lui. Totul se datora șarmului pe care-l emana și-l admiram mult pentru asta. În comparație cu el, talentul lui Kizuki de a întreține o conversație îmi părea acum un simplu joc de copii, diferența de ținută era ca de la cer la pământ, dar, oricât eram de prins în mrejele lui Nagasawa, îmi era dor de Kizuki. Abia acum realizam cât fusese de sincer. El întotdeauna împărtășea tot ce știa cu Naoko și cu mine, pe când lui Nagasawa, forța de atracție pe care o exercita i se părea un simplu joc. Tot în joacă se culca și cu fetele, neluând niciodată în serios vreo legătură sentimentală.

Nu-mi prea plăcea să mă culc cu fete pe care nu le cunoșteam. Mărturisesc că era o modalitate simplă de a-mi satisface nevoile biologice și nu mă deranja pentru moment să le îmbrățșez, dar era cumplită senzația de a doua zi dimineața. Când mă trezeam mahmur și o vedeam pe necunoscuta de lângă mine sforăind, mi se făcea greață. Camera duhnea a alcool, luminile care sclipeau în jur, patul și perdelele aveau iz de bordel. Fata se scula, își căuta chiloții și, în timp ce-și trăgea ciorapii, îmi spunea: „Sper că ai folosit prezervativ aseară. E cea mai proastă perioadă a mea”. Apoi se așeza în fața oglinzii, bombănea că o doare capul și se enerva pe machiaj, își dădea din nou cu ruj și își lipea genele false. Asemenea gesturi îmi displăceau teribil. Aș fi preferat să nu-mi petrec o noapte întreagă cu asemenea fete, dar nu puteam trage semnalul la miezul nopții, întrerupând aventura (ar fi fost imposibil și din punct de vedere fizic), așa că trebuia să rabd până dimineața și să mă întorc la cămin dezamăgit și scârbit. Soarele sclipea orbitor, aveam gura pungă și capul îmi părea că nu-mi aparține.

După trei sau patru asemenea experiențe, l-am întrebat pe Nagasawa :

— Nu ți se pare lipsit de orice haz să te mai culci cu fete necunoscute din moment ce ai deja vreo șaptezeci la activ?

— Dacă ți se par fără rost asemenea aventuri, asta dovedește că ești un individ cu mult bun-simț. Felicitări ! Nu ai

nimic de câștigat dacă te culci cu femeii necunoscute, una după alta. Nu faci decât să te epuizezi fizic și să-ți fie silă de tine însuși. Am și eu aceeași senzație.

— Atunci de ce naiba mai continui?

— Mi-e foarte greu să-ți explic. Știi ce spunea Dostoievski despre jocurile de noroc, nu? Așa și eu. Când te împresoară nenumărate posibilități, cel mai greu lucru este să închizi ochii și să-ți bagi capul în nisip ca struțul. Înțelegi ce vreau să spun?

— Oarecum.

— Păi, vine seara, fetele ies la plimbare în oraș, apoi merg să bea. Ele par în căutare de ceva și eu le pot oferi ceea ce caută. E foarte simplu, nu? E ca și când ai deschide robinetul și ai bea apă. Pur și simplu. Până să-ți dai seama, le-am dat pe spate, și ele, de fapt, tocmai asta voiau. Așa ceva înțeleg eu prin „posibilitate” și posibilități sunt peste tot în jurul tău. Poți să închizi ochii și să le ignori? Dacă ai ocazia să folosești o asemenea posibilitate, poți să nu o iei în seamă?

— Eu nu prea știu, pentru că nu am fost pus în asemenea situații, i-am spus, zâmbind. N-am nici cea mai vagă idee.

— Într-un anume fel, ești un fericit.

Poate tocmai pentru că era afemeiat locuia Nagasawa la cămin. Altfel nu-mi explic de ce stătea aici când dispunea de posibilități financiare nelimitate. Presupun că tatăl lui l-a forțat să stea cei patru ani de studenție în cămin, de teamă să nu se țină numai de prostii o dată ce se trezea în Tokyo. Pe Nagasawa însă nu-l deranjau viața de cămin și cele câteva reguli pe care trebuia să le respecte. El obținea permisiunea să lipsească din cămin ori de câte ori avea chef și pleca la vânătoare de fete sau își petrecea noaptea acasă la prietena lui. Biletele de favoare erau destul de greu de obținut, dar pentru el nu constituiau o problemă... și nici pentru mine, atâta vreme cât le solicita el.

Nagasawa avea o iubită de când intrase la facultate. O chema Hatsumi și era de aceeași vârstă cu el. Am întâlnit-o de câteva ori și mi-a plăcut foarte mult fata. Nu era o frumusețe care să-ți taie respirația. De fapt, când am cunoscut-o,